

# Belső megállóhely

JUHÁSZ TIBOR

Melegedni mentem a belső megállóhely várótermébe, mikor megláttam az öngyilkosokat. A sínek mellett álldogáltak, mellkasukra ejtett fejekkel. Nem mozdultak, csak szoborszerűen várták a vonatot. Némelyiknek le volt csúszva a kabátja, a legtöbbjükön pedig a kelleténél kettő vagy három számmal is nagyobb nadrág csüngött. Még a lélegzetük sem látszott e téli estében, biztos eltökélték, hogy abban az esetben sem várnak tovább, ha késik a vonat, ők már soha az életben nem akarnak többet szívni.

Letaglózott a látvány, már nem is fáztam. Egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Magamon éreztem mindegyikük tekintetét. Mintha a döntésemre várnának, hogy beállok-e közéjük, hogy elég elszánt vagyok-e az utolsó levegővételhez. Vesztes vagyok, ez nem vitás, gondoltam. Munka-, nő- és pénznélküli, akinek mégis lötyög a zsebében annyi apró, hogy ha kedve szottyán rá, be tudjon rúgni. Egy teljesen felesleges ember, akinek mondvacsinált funkciója csak annyi, hogy kiül a húgyszagú aluljárók valamelyikébe, tetves főfedőjét a földre helyezi, és várja, hogy a járókelők zsebpiszkot dobjanak a sapkába. Bárkik legyenek is ezek, nyugodt szívvel beállhatok közéjük, gondoltam, de a lábam nem akart megindulni. Hosszú ideig vívódtam így, de végül is beletörődtem a dologba. A gyávaságomat is felírhatom a számlára, ez már nem oszt, nem szoroz.

A buszállomás várótermében aludtam, de az akkoriban felújítás alatt állt, ezért ide kényszerültem. Ahhoz képest, hogy a belső megállóhely szinte a városközpontban volt, a külvárosi megálló hangulatát idézte. Jegyet már csak a vonaton lehetett venni, a hajdani pénztár ablaka be volt rácsozva, akárcsak a büfé ablakai. Még kint volt a falon az árlista, de a hamburgerek és az üdítők közé mostanra prostituáltak telefonszámai is vegyültek.

A nyilvános vécét már senki nem takarította, így ez az évek során olyan mocskossá vált, hogy még a magamfajta csatornatölteléknek sem volt gusztusa ahhoz, hogy itt verje fel éjjeli tanyáját. A váróterem is problémás volt, mert az éj leszálltával drogtól elhülyült fiatalok gyűltek össze a melegben, akiknek legfőbb szórakozása volt az ismeretlenek szekirozása. Nem egy sorstársamat hagyták már helyben, így én sem minden ellenézés nélkül léptem be. Azonban engem valamiért békén hagytak. Talán jövőjüket látták bennem, nem tudom, mindenesetre nem szóltak hozzám, és még a cipőm is megvolt, mikor felébredtem.

Amint meg tudtam mozdulni, bementem a terembe és segítséget kértem. Elhadartam nekik, hogy egy csomó ember áll a síneken, nem mozdulnak, öngyilkosok akarnak lenni, és perceken belül ideér a vonat. A drogosok értetlenül néztek rám, majd mind a hatan röhögni kezdtek. Egymás vállát csapkodták, hogy ezek a hajléktalanok tényleg nagyon hülyék. Mi van veletek, kérdeztem, mire egyikük, egy serdülő bajszú, beesett arcú tizenéves átkarolt, és okoskodva elmondta az igazat. Hogy a kínai áruházból hordják ide a szükségtelenné vált próbababákat, a leselejtezett termékeket felaggatják rájuk, zúzzon csak a szerelvény. Hajnalban a közmunkások takarítják össze a műanyag végtagokat és a szilánkokat, de ha kivárom, akkor biztos nekem is jut valami, mert pár kabát és nadrág biztosan megússza.

Röhögésüket egészen a járat érkezéséig hallottam. A vonat nem állt meg, le sem lassított, szétszapott a bábuk között, és továbbrobogott. Én meg ott álltam a vértelen karok és lábak között, és mindennél jobban vágytam egy új nadrágra.

